

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
ELEANOR SHARPSTON,
predstavljeni 23. aprila 2015¹

Zadeva C-95/14

**Unione nazionale industria conciaria (UNIC),
Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori
e Componenti (UNI.CO.PEL)**

**proti
FS Retail,
Luna srl,
Gatsby srl**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,

ki ga je vložilo Tribunale di Milano (Italija))

„Obveznost označevanja z navedbo porekla blaga — Nacionalna zakonodaja, s katero se zahteva prikaz države porekla na oznaki, ki se nanaša na izdelke, proizvedene v tujini, z uporabo italijanskih besed ‚cuio‘, ‚pelle‘ ali ‚pelliccia‘ — Neupoštevanje obveznosti spoštovanja obdobja mirovanja v zvezi z nacionalnim ukrepom, sporočenim na podlagi Direktive 98/34/ES — Nezmožnost uveljavljanja tehničnega predpisa v sporu med posamezniki — Prosti pretok blaga — Člen 34 PDEU — Ukrepi z enakim učinkom — Razlaga Direktive 94/11/ES“

1. Italijanski organi so uvedli obveznost pritrditve oznake, na kateri je navedena država porekla, na usnje, pridobljeno s postopki (kot je strojenje²), izvedenimi v tujih državah, kadar so nato na izdelkih iz usnja, predvsem obutvi, izdelani iz takega usnja, uporabljeni italijanski izrazi „cuio“ (usnje), „pelle“ (koža) or „pelliccia“ (krzno) (ali njihove izpeljanke ali sinonimi). Dve organizaciji sta pri Tribunale di Milano (okrožno sodišče v Milanu) vložili tožbo, s katero sta skušali gospodarskim subjektom v Italiji preprečiti trženje obutve, ki ni v skladu s temi zahtevami o označevanju. V tem predlogu za sprejetje prehodne odločbe se Sodišče sprašuje, ali je tako pravilo o označevanju v nasprotju s členi od 34 PDEU do 36 PDEU o prostem prometu blaga in/ali Direktivo 94/11/ES³ (v nadaljevanju: Direktiva o označevanju obutve) in/ali Moderniziranim carinskim zakonikom.⁴ Vendar je drugo pomembno vprašanje, ki ga predložitveno sodišče ni izrecno postavilo, vprašanje, ali se že zaradi določb Direktive 98/34/ES⁵ nacionalno pravilo o označevanju ne more uporabljati.

1 — Jezik izvirnika: angleščina.

2 — Postopek obdelave živalskih kož za proizvodnjo usnja, ki je trajnejše in manj podvrženo obrabi kot neobdelan material.

3 — Evropskega Parlamenta in Sveta 94/11/ES z dne 23. marca 1994 o približevanju na področju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z označevanjem materialov, ki se uporabljajo za glavne sestavne dele obutve, namenjene prodaji potrošnikom (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 13, str. 173), kakor je bila spremenjena z (i) Aktom o pogojih pristopa Češke republike, Republike Estonije, Republike Cipra, Republike Latvije, Republike Litve, Republike Madžarske, Republike Malte, Republike Poljske, Republike Slovenije in Slovaške republike in prilagoditvah Pogodb, na katerih temelji Evropska unija (UL L 236, str. 33), (ii) Direktivo Sveta 2006/96/ES z dne 20. novembra 2006 o prilagoditvi nekaterih direktiv na področju prostega pretoka blaga zaradi pristopa Bolgarije in Romunije (UL L 363, str. 81) in (iii) Direktivo Sveta 2013/15/EU z dne 13. maja 2013 o prilagoditvi določenih direktiv na področju prostega pretoka blaga zaradi pristopa Republike Hrvaške (UL L 158, str. 172).

4 — Glej točko 3 spodaj.

5 — Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov o storitvah informacijske družbe (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 20, str. 337).

Pravo Unije

Pogodba o delovanju Evropske unije

2. S členom 34 PDEU so med državami članicami prepovedane količinske omejitve pri uvozu in vsi ukrepi z enakim učinkom. Člen 35 vsebuje podobno določbo v zvezi z izvozom. Člen 36 določa, da lahko država članica uvede sorazmerne omejitve pretoka blaga, če so utemeljene z nekaterimi dovoljenimi razlogi.⁶

Carinski zakonik

3. Člen 36 Moderniziranega carinskega zakonika⁷ spada med določbe, s katerimi so določena pravila za opredelitev nepreferencialnega porekla blaga za namene uporabe skupne carinske tarife, ukrepov (ki niso tarifni ukrepi), določenih z določbami Skupnosti, ki urejajo posebna področja blagovne menjave, ali drugih ukrepov Skupnosti, ki so povezani s poreklom blaga.⁸ V skladu s členom 36 se za blago, v celoti pridobljeno v posamezni državi ali na ozemlju, šteje, da ima poreklo v navedeni državi ali ozemlju.⁹ Za blago, katerega proizvodnja je vključevala več kot eno državo ali ozemlje, se šteje, da ima poreklo v državi ali na ozemlju, kjer je bilo nazadnje bistveno obdelano ali predelano.¹⁰

4. Tribunale di Milano v predložitveni odločbi navaja člen 60 Uredbe (EU) št. 952/2013.¹¹ Člen 60(1) je ubeseden enako kot člen 36(1) Uredbe št. 450/2008. Člen 60(2) določa: „[Z]a blago, katerega proizvodnja vključuje več kot eno državo ali ozemlje, se šteje, da ima poreklo države ali ozemlja, kjer je bila v za to opremljenem podjetju opravljena njegova zadnja bistvena, gospodarsko upravičena predelava ali obdelava, katere izid je izdelava novega proizvoda ali ki predstavlja pomembno stopnjo proizvodnje.“ Vendar v času dejanskega stanja ta določba še ni veljala.¹² Zato bom predlog za sprejetje prehodne odločbe obravnavala, kot da se nanaša na člen 36 Uredbe št. 450/2008.¹³

Direktiva o označevanju obutve

5. Ta direktiva je bila sprejeta za razrešitev problemov trgovine znotraj Skupnosti z obutvenimi izdelki. Države članice so imele različne predpise o oznakah, kar je povzročalo večje stroške gospodarskih subjektov in oviralo prosti promet.¹⁴ Menilo se je, da je mogoče te probleme najučinkoviteje rešiti z ukrepanjem na ravni Unije. Zakonodajalec je zato sprejel usklajevalni ukrep, ki je določal le zahteve, za katere se je štelo, da so nujne za prosti promet obutve.¹⁵

6 — Odstopanja od člena 34, naštetja v členu 36, vsebujejo razloge javne morale, javnega reda in javne varnosti, varovanja zdravja in življenja ljudi, živali ali rastlin, varstva nacionalnih bogastev z umetniško, zgodovinsko ali arheološko vrednostjo ali varstva industrijske in poslovne lastnine.

7 — Uredba (ES) št. 450/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2008 o carinskem zakoniku Skupnosti (Modernizirani carinski zakonik) (UL L 145, str. 1, v nadaljevanju: Modernizirani carinski zakonik).

8 — Člen 35.

9 — Člen 36(1).

10 — Člen 36(2).

11 — Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (UL L 269, str. 1).

12 — Uporablja se od 1. junija 2016 (glej člen 288(2) Uredbe št. 952/2013).

13 — UNIC in UNI.CO.PEL, Evropska komisija in švedska vlada se v pisnih stališčih, predloženih temu Sodišču, sklicujejo na člen 24 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307). Vendar je bila ta uredba razveljavljena z Uredbo št. 450/2008 (glej njen člen 186). Kot je opozorila Švedska, so se njene določbe začele uporabljati najpozneje 24. junija 2013 (glej člen 188(2)) – torej preden je bila 27. septembra 2013 vložena tožba pred predložitvenim sodiščem. Zato je v času dejanskega stanja veljal člen 36 Uredbe št. 450/2008.

14 — Prva uvodna izjava Direktive o označevanju obutve.

15 — Druga, tretja, peta in sedma uvodna izjava Direktive o označevanju obutve.

6. Direktiva o označevanju obutve se uporablja za označevanje materialov, ki se uporabljajo za glavne sestavne dele obutve, namenjene prodaji potrošnikom, in opredeljuje „obutev“ kot „izdelk[i] s podplatom, katerih namen je, da varujejo ali pokrijejo stopalo“ (člen 1(1)).¹⁶ Oznaka mora sporočati podatke o treh delih zadevne obutve, kakor je določeno v Prilogi I,¹⁷ namreč zgornji del, podloga in vložek ter podplat (člen 1(2)). Sestava obutve mora biti prikazana s piktogrami ali pisnimi navedbami materialov, kakor je prikazano v Prilogi I.¹⁸ Ti podatki morajo ustrezati tudi zahtevam o označevanju iz člena 4.

7. V skladu s členom 2(1) morajo države članice sprejeti vse potrebne ukrepe, da bi zagotovile, da vsa obutev na trgu ustreza zahtevam te Direktive o označevanju obutve, brez vpliva na druge ustrezne določbe prava Unije.

8. Člen 3 določa: „Brez vpliva na druge ustrezne predpise Skupnosti države članice z uporabo neuskkljenih nacionalnih določb, ki urejajo označevanje določenih vrst obutve ali obutve na splošno, ne smejo prepovedati ali ovirati dajanje na trg obutve, ki ustreza zahtevam te direktive o označevanju.“

9. Zahteve o označevanju, določene v členu 4(1), vsebujejo „[...] v skladu s Prilogo I [...] podatke o materialu, ki predstavlja vsaj 80 % površine gornjega dela in podloge in vložka obutve ter vsaj 80 % prostornine podplata. Če nobeden od materialov ne predstavlja vsaj 80 %, je treba navesti podatke o dveh glavnih materialih, ki so uporabljeni v sestavi obutve.“ Člen 4(2) določa, da morajo biti podatki prikazani na obutvi s „piktogram[om] ali pisni[m] prikaz[om] podatkov vsaj v jeziku ali jezikih, ki jih določi država članica potrošnje, v skladu s Pogodbo, kakor je določeno in slikovno prikazano v Prilogi I“. Države članice morajo zagotoviti, da so potrošniki ustrezno obveščeni o pomenu piktogramov, taki ukrepi pa ne smejo ustvariti ovir v trgovanju. Oznaka mora biti pritrjena na vsaj en kos obutve v vsakem paru, biti mora vidna, varno pritrjena na zadevno obutev in dostopna in ne sme zavajati potrošnika (člen 4(3) in (4)).

10. Člen 5 določa: „Podatkom, ki jih zahteva ta direktiva, se lahko na oznaki po potrebi dodajo drugi pisni podatki, vendar v skladu s členom 3 države članice ne smejo prepovedati ali ovirati dajanja na trg obutve, ki ustreza zahtevam te direktive.“

Direktiva 98/34

11. Namen Direktive 98/34 je doseči, da se prepreči ustvarjanje novih ovir v trgovini na notranjem trgu. Z njo se uvaja mehanizem preglednosti in predhodnega nadzora, s tem ko se od držav članic zahteva, da pred sprejetjem tehničnih predpisov te sporočijo v obliki osnutka in nato na splošno spoštujejo obdobje mirovanja vsaj treh mesecev (glej točko 14 spodaj), preden sprejmejo zadevni predpis, tako da omogočijo drugim državam članicam in Komisiji, da izrazijo pomisleke o morebitnih ovirah v trgovini.¹⁹

12. Upoštevne so naslednje opredelitve iz člena 1:

„1. ‚proizvod‘ je kateri koli industrijsko izdelan proizvod in kateri koli kmetijski proizvod [...];

[...]

16 — Neizčrpen seznam izdelkov, za katere velja Direktiva o označevanju obutve, je naveden v Prilogi II.

17 — Priloga I je dodana kot priloga k tem sklepnim predlogom. Točka 1 vsebuje definicije in ustrezne piktograme ali pisne označbe delov obutve (zgornji del, podloga in vložek ter podplat). Beseda „usnje“ je opredeljena v točki 2(a)(i), v kateri je prikazan tudi ustrezni piktogram za material (poenostavljena stilizirana predstavitev živalske kože).

18 — Beseda „cuoio“ je italijanski izraz, ki se v direktivi uporablja kot pisna označba za usnje. Vendar se zdi, da uporaba tega (odobrenega) izraza povzroči, da se uporablja tudi zakon št. 8/2013 (glej točko 15 spodaj). V zvezi z označevanjem obutve, ki je sporno v postopku v glavni stvari, glej tudi točki 16 in 63 spodaj.

19 — Uvodne izjave od 2 do 6.

3. ‚tehnična specifikacija‘ je v dokumentu vsebovana specifikacija, ki določa zahtevane lastnosti proizvoda, kakor so stopnja kakovosti, [...], vključno z zahtevami v zvezi s proizvodom glede [...] embalaž[e], označevanj[a] ali etiketiranj[a] [...].

[...]

11. ‚tehnični predpis‘ so tehnične specifikacije [...], katerih upoštevanje je formalno ali dejansko obvezno [...], ki prepovedujejo proizvodnjo, uvoz, trženje ali uporabo izdelka [...].

[...]“

13. V skladu s členom 8 morajo države članice takoj sporočiti Komisiji vsak osnutek tehničnega predpisa, ki ga želijo sprejeti. Komisiji morajo predložiti tudi razloge, na podlagi katerih je uzakonitev takega tehničnega predpisa potrebna, če ti niso že jasno razvidni v osnutku. Komisija mora nato nemudoma uradno obvestiti druge države članice o osnutku in vseh dokumentih, ki jih je prejela. Člen 8(2) določa, da lahko Komisija in države članice pošljejo pripombe priglasitveni državi članici. Ta država mora kakršne koli take pripombe čim bolj upoštevati pri poznejši pripravi tehničnega predpisa. V skladu s členom 8(3) morajo države članice brez odloga sporočiti Komisiji dokončno besedilo tehničnega predpisa.

14. Člen 9(1) določa, da je treba sprejetje osnutka tehničnega predpisa, ki je uradno sporočen na podlagi člena 8(1), preložiti za tri mesece (v nadaljevanju: obdobje mirovanja). To obdobje se podaljša na 6 mesecev, če Komisija ali druga država članica poda podrobno mnenje v smislu, da bi se lahko zaradi predvidenega ukrepa pojavile ovire za prosti pretok blaga na notranjem trgu (člen 9(2)). Obdobje mirovanja se podaljša na 12 mesecev, če v 3 mesecih po uradnem obvestilu iz člena 8(1) Komisija izjavi, da namerava predlagati ali sprejeti zakonodajo v zvezi z zadevo, ki je urejena z osnutkom tehničnega predpisa.²⁰

Nacionalno pravo

15. Zakon št. 8/2013 z dne 14. januarja 2013, ki prinaša nove določbe o uporabi izrazov „cuoio“, „pelle“ in „pelliccia“ in njihovih izpeljank ali sinonimov, je bil objavljen v *Gazzetta Ufficiale* št. 25 z dne 30. januarja 2013 in je začel veljati 14. februarja 2013. Člen 3(2) zakona št. 8/2013 uvaja obveznost pritrditve oznake, na kateri je navedena država porekla, na izdelke, pridobljene z obdelavo v tujih državah, ki uporabljajo te italijanske izraze, pritrjene na proizvedeno usnje. Tribunale di Milano v predložitveni odločbi navaja, da je bila Komisija o zakonu št. 8/2013 uradno obveščena 21. decembra 2012 pod št. notifikacije 2012/667/I.²¹ Zato je zanj na podlagi člena 9(1) Direktive 98/34 veljalo vsaj začetno obdobje mirovanja treh mesecev.²²

20 — Podrobna pravila in obdobja mirovanja za pravila o storitvah (ki tu niso pomembne) se nekoliko razlikujejo od tistih za blago. Obstajajo tudi odstopanja (ki tu prav tako niso pomembna), s katerimi je omogočeno, da lahko nujni ali izrecni ukrepi, ki spadajo na področje uporabe Direktive 98/34, začnejo veljati takoj po uradnem obvestilu.

21 — Vendar je iz mojih preverjanj v Informacijskem sistemu tehničnih predpisov (v nadaljevanju: baza podatkov TRIS), ki jo vodi Generalni direktorat Komisije za notranji trg, industrijo, podjetništvo ter mala in srednja podjetja, razvidno, da je Komisija predlog zakona št. 8/2013 prejela 29. novembra 2012.

22 — Glej tudi točko 46 spodaj.

Dejansko stanje, postopek in vprašanja za predhodno odločanje

16. Družbe FS Retail srl, Luna srl in Gatsby srl, tožene stranke v postopku v glavni stvari, so gospodarski subjekti, ki v Italiji tržijo obutev. Zadevna obutev je na notranji strani podplata opremljena z italijanskimi izrazi „*pelle*“ ali „*vera pelle*“ (prava koža). Nekateri kosi te obutve so proizvedeni v Ljudski republiki Kitajski. Izvor te obutve je prikazan s plastično oznako, pritrjeno na podplat. Iz postopka v glavni stvari ni jasno, ali druga sporna obutev (za katero ni označeno, da je kitajskega porekla) izvira iz drugih držav članic ali tretjih držav.

17. Unione nazionale industria conciaria (v nadaljevanju: UNIC), poslovno združenje strojarske industrije, in Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (v nadaljevanju: UNI.CO.PEL), organizacija, ki zastopa interese potrošnikov v Italiji (v nadaljevanju: tožeči stranki), sta 27. septembra 2013 pri Tribunale di Milano zoper tožene stranke vložila tožbo, s katero sta zahtevala začasne zaščitne ukrepe, ker naj bi kršile člen 3(2) zakona št. 8/2013. Tožeči stranki menita, da uporaba italijanskih izrazov za opis usnjene notranje strani podplata, ne da bi bilo navedeno poreklo, zavaja potrošnike, saj zbuja vtis, da je uporabljeno usnje in/ali celoten izdelek italijanskega porekla. Dalje, postopek uporabe italijanskih izrazov za take izdelke pomeni nelojalno konkurenco proizvajalcev izven Unije na škodo italijanske usnjarske in obutvene industrije, saj je italijansko poreklo uporabljenega usnja lastnost, ki se uporablja le za obutev, narejeno iz italijanskega usnja.

18. Vsaka od treh toženih strank je zahtevi za začasne zaščitne ukrepe oporekala iz drugačnih razlogov: (i) da zadevna obutev ustreza zahtevam Direktive o označevanju obutve in (ii) da je v delu, v katerem je za nekatere dele obutve označeno, da izvirajo iz Kitajske, v skladu z zakonom št. 8/2013 ter so italijanski potrošniki primerno obveščeni glede porekla zadevnih izdelkov, tako da je treba dovoliti trženje teh izdelkov v Italiji (družba Gatsby), (iii) da je bila Komisija uradno obveščena o zakonu št. 8/2013 kot o tehničnem predpisu na podlagi Direktive 98/34, a je bil sprejet pred potekom prvotnega obdobja mirovanja iz člena 9 te direktive, zaradi česar ga v postopku v glavni stvari ni mogoče uporabiti (družba Luna), in (iv) da zakon št. 8/2013 ni sorazmeren, ker lahko proizvajalci na lastno pobudo prikažejo, ali je poreklo njihovih izdelkov italijansko (družba FS Retail).

19. V teh okoliščinah je Tribunale di Milano Sodišču v predhodno odločanje predložilo šest medsebojno povezanih vprašanj, ki jih je morda lažje razumeti v povzetku.

20. Ta vprašanja se nanašajo na različne načine, kako lahko pravo Unije nasprotuje uporabi člena 3(2) zakona št. 8/2013 za usnjene izdelke,

- zakonito obdelane ali dane na trg v drugih državah članicah ali
- pridobljene z obdelavo v tretjih državah, ki še niso zakonito dani na trg v Evropski uniji.

21. Predložitveno sodišče poudarja, da je v obeh teh položajih s členom 3(2) zakona št. 8/2013 obvezna pritrditvev oznake z navedbo države porekla, če je (kot v obravnavani zadevi) na izdelku navedena italijanska beseda „*pelle*“. Sprašuje, ali je mogoče, da taki zahtevi nasprotujejo

- člani od 34 PDEU do 36 PDEU kot ukrepom z enakim učinkom, kot ga imajo količinske omejitve, na trgovino med državami članicami, ne da bi bili upravičeni s katerim koli dopustnim razlogom (prvo in drugo vprašanje),
- člena 3 in 5 Direktive o označevanju obutve, v skladu s katero države članice ne smejo prepovedati ali ovirati dajanja na trg obutve, ki ustreza zahtevam o označevanju iz te direktive (tretje in četrto vprašanje) ali

— člen 60 Uredbe št. 952/2013 (ki je nasledil člen 36 Uredbe št. 450/2008), s katerim je opredeljena država porekla (peto in šesto vprašanje).

22. Pisna stališča so predložili UNIC in UNI.CO.PEL, družba Gatsby, nemška, nizozemska in švedska vlada ter Komisija. 15. januarja 2015 je bila razpisana obravnava, potem ko je Sodišče zahtevalo, naj se stranke opredelijo do vprašanj, ki jih je v svojih pisnih stališčih postavila Komisija glede tega, ali zakona št. 8/2013 ni mogoče uporabiti, ker je bil sprejet v nasprotju z določbo o obdobju mirovanja iz člena 9(1) Direktive 98/34. Druge stranke, ki so vložile pisna stališča, niso obravnavale te tematike in tudi predložitveno sodišče ni postavilo tega vprašanja. Na obravnavi so ustne navedbe podali UNIC in UNI.CO.PEL, Češka republika, Nemčija in Komisija.

Presoja

Uvodna pojasnila

23. UNIC in UNI.CO.PEL sta na obravnavi pred obravnavanjem vprašanj Sodišča navedla, da bi moralo Sodišče najprej preučiti, ali bi bilo treba predlog za sprejetje prehodne odločbe umakniti, ker se je vmes spremenil nacionalni pravni okvir, opisan v predložitveni odločbi. Navedla sta, da je bil zakon št. 8/2013 razveljavljen z učinkom od 10. novembra 2014 in da je bil Komisiji na podlagi Direktive 98/34 uradno predložen nov zakonodajni dekret o izdelkih iz usnja.²³

24. Umik predloga za sprejetje predhodne odločbe je v pristojnosti predložitvenega sodišča in ne Sodišča. Sicer pa tako ali tako ne menim, da bi bilo treba ta predlog obravnavati na ta način.

25. Predložitveno sodišče pojasnjuje, da predlog tožečih strank začasne zaščitne ukrepe temelji na zakonu št. 8/2013, za katerega to sodišče meni, da je v času dejanskega stanja pomenil upoštevni zakonski okvir. Za vprašanja v zvezi z razlago prava Unije, ki jih nacionalna sodišča postavijo v pravnem in dejanskem okviru, ki so ga sama pristojna opredeliti in katerega pravilnosti Sodišče ne preizkuša, namreč velja domneva upoštevnosti.²⁴ Tako je zato, ker postopek iz člena 267 PDEU temelji na jasni delitvi funkcij med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, ki je pristojno le za odločanje o razlagi ali veljavnosti aktov Unije, na katere se nanaša ta člen. Ni dolžnost Sodišča, da presoja razlago določb nacionalnega prava, niti da razsoja o tem, ali je razlaga nacionalnega sodišča pravilna. Sodišče mora upoštevati dejanski in pravni okvir vprašanj za predhodno odločanje, kot je opredeljen v predložitveni odločbi. Določitev nacionalne zakonodaje, ki se uporablja, je vprašanje razlage nacionalnega prava, ki torej ne spada v pristojnost Sodišča.²⁵

26. Tako mora glede uporabe upoštevnih nacionalnih pravil Sodišče odločati na podlagi položaja, ki ga predložitveno sodišče šteje za dokazanega.²⁶ Iz tega sledi, da Sodišče mora odgovoriti na predložena vprašanja.

23 — Novi ukrep očitno ponovno uvaja režim, ki je bil pred tem uveden leta 1966. Ker italijanska vlada ni predložila pisnih stališč niti se ni udeležila obravnave, Sodišče tega ni moglo nadalje preveriti pri predstavnikih te države. Prav tako Sodišču ni znano, ali je italijanska vlada s sprejetjem zakona št. 8/2013 nameravala poudariti člen 4(4) Direktive o označevanju obutve, ki določa, da oznaka ne sme zavajati potrošnika (glej točko 9 zgoraj). V skladu s tem tega vprašanja v teh sklepnih predlogih ne obravnavam naprej.

24 — Sodba OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, točka 56 in navedena sodna praksa).

25 — Sodba TexdataSoftware (C-418/11, EU:C:2013:588, točke 28, 29 in 41 in navedena sodna praksa).

26 — Sodba Kaba (C-466/00, EU:C:2003:127, točka 41).

Splošna vprašanja, ki se nanašajo na predložena vprašanja

27. Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali pravo Unije, zlasti členi od 34 PDEU do 36 PDEU in/ali Direktiva o označevanju obutve in/ali Modernizirani carinski zakonik nasprotujejo uporabi zakona št. 8/2013 v postopku v glavni stvari. Ne sprašuje o tem, ali se uporablja Direktiva 98/34.

28. Vendar Komisija v pisnih stališčih trdi, da zaradi kršitve zahtev o obdobju mirovanja iz Direktive 98/34 zakona št. 8/2013 tako ali tako ni mogoče uporabiti. Nemška vlada je na obravnavi navedla, da je tudi sama tega mnenja.

29. Strinjam se s tem stališčem. Tudi sama menim, da zakon št. 8/2013 ni združljiv s členi od 34 PDEU do 36 PDEU in z Direktivo o označevanju obutve.²⁷

30. Ali naj Sodišče pri odgovoru predložitvenemu sodišču obravnava Direktivo 98/34?

31. Prvič, jasno je, da bi lahko predložitveno sodišče odločilo v postopku v glavni stvari na podlagi odgovora Sodišča, da Direktiva 98/34 nasprotuje uporabi zakona št. 8/2013.

32. Drugič, v okviru prepovedi iz člena 34 PDEU o količinskih omejitvah pri uvozu in ukrepih z enakim učinkom je Direktiva 98/34 instrument *sui generis*, katerega namen je varstvo prostega pretoka blaga in pospeševanje pravnega delovanja notranjega trga blaga in storitev.²⁸ Z njo je zagotovljeno, da so Komisija in države članice posvarjene pred sprejetjem tehničnih določb, ki bi lahko povzročile ovire v trgovini. Tako Direktiva 98/34 učinkuje kot sredstvo predhodnega nadzora.²⁹ Dalje, čeprav je res, da Direktiva 98/34 vzpostavlja postopek za preglednost in izmenjavo informacij o tehničnih standardih in tehničnih predpisih ter ne določa vsebinskih pravil, je neupoštevanje obdobja mirovanja bistvena kršitev postopka, katere posledica je neuporaba spornega tehničnega predpisa.³⁰

33. Čeprav v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišče ne sme spremeniti vprašanj, ki jih je postavilo nacionalno sodišče,³¹ je treba ta vprašanja obravnavati ob upoštevanju vseh določb prava Unije, ki se zdijo upoštevne za rešitev spora v postopku v glavni stvari.³² V okviru predloga na podlagi člena 267 PDEU, s katerim se naproša za razlago določb prava Unije, je naloga Sodišča nacionalnemu sodišču dati koristen odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. Naloga Sodišča je namreč razložiti vse določbe prava Unije, ki jih nacionalna sodišča potrebujejo za odločanje v sporih, čeprav te določbe niso izrecno navedene v vprašanjih, ki jih postavijo ta sodišča.³³ Tako je zlasti takrat, če obstaja očitno pravno vprašanje, ki bi lahko bilo upoštevno za odločitev nacionalnega sodišča. Če je tako (za kar gre v tej zadevi), ga Sodišče sme obravnavati.

34. Drugače je, kadar je Sodišče zaproseno, naj odloči o *veljavnosti* akta Unije. Tedaj Sodišče ni zavezano preverjati razloga, ki ga nacionalno sodišče ni izpostavilo.³⁴

35. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago in ne na veljavnost prava Unije. Z razlago zadevnih določb Direktive 98/34 bi Sodišče zgolj izpolnilo svojo dolžnost obravnave predloženih vprašanj ob upoštevanju *vseh* pravil Unije, ki so upoštevna za rešitev spora v postopku v glavni stvari.

27 — Glej točko 48 in naslednje spodaj.

28 — Sodba *Fortuna* in drugi (C-213/11, C-214/11 in C-217/11, EU:C:2012:495, točka 26 in navedena sodna praksa).

29 — Glej uvodne izjave od 2 do 6 Direktive 98/34 in točko 11 zgoraj.

30 — Sodba *Unilever* (C-443/98, EU:C:2000:496, točka 44). Glej tudi točko 45 spodaj.

31 — Sodbi *Dumon* in *Froment* (C-235/95, EU:C:1998:365, točki od 25 do 27) in *RI.SAN.* (C-108/98, EU:C:1999:400, točki 16 in 17).

32 — Sodba *Efir* (C-19/12, EU:C:2013:148, točka 27).

33 — Sodba *Fuß* (C-243/09, EU:C:2010:609, točka 39).

34 — Sodba *Simon, Evers & Co* (C-21/13, EU:C:2014:2154, točke od 26 do 28).

36. Češka republika pa je na obravnavi izpostavila drugačen pomislek. Navaja, da se za vprašanjem, ali zaradi Direktive 98/34 zakona št. 8/2013 ni mogoče uporabiti, skriva začetno vprašanje, ali bi moralo nacionalno sodišče to vprašanje obravnavati po uradni dolžnosti. Češka republika trdi, da za nacionalna sodišča ta obveznost ne velja iz treh razlogov: (i) v skladu s pravilom, da sodišče v civilnem postopku odloča v mejah postavljenih zahtevkov (kar je široko priznано nacionalno procesno pravilo), ni mogoče preseči aktivnosti strank;³⁵ (ii) izjema od načela nacionalne procesne avtonomije, ki je razvita v sodni praksi Sodišča glede varstva potrošnikov,³⁶ se ne bi smela po analogiji uporabljati za Direktivo 98/34, in (iii) za nacionalna sodišča bi pomenilo nerealno in prehudo breme, če bi od njih zahtevali, da v okoliščinah, kakršne so te v obravnavani zadevi, ugotavljajo, ali notranja pravila pomenijo tehnične predpise za namene člena 1(11) Direktive 98/34.

37. Mislim, da tem pomislekom ni mogoče pritrditi.

38. Prvič, zdi se mi, da Češka vlada predlaga Sodišču, naj to vprašanje obravnava na podlagi splošnega pojmovanja, da so stranke gospodarji pravnega postopka in da obstaja splošno nacionalno procesno pravilo, da sodišče v civilnem postopku odloča v mejah postavljenih zahtevkov. Toda Sodišče nima podatkov o tem, ali italijansko procesno pravo vsebuje tako pravilo. Tako Sodišče ne more analizirati vloge takega pravila (če to sploh obstaja) v postopku v glavni stvari kot celoti ter njegovega poteka in posebnosti.³⁷ Menim, da presoja Sodišča ne more biti abstraktna.

39. Drugič, iz predložitvene odločbe je jasno razvidno, da je bilo dejstvo, da je bila Komisija uradno obveščena o zakonu št. 8/2013, izpostavljeno v postopku v glavni stvari;³⁸ poleg tega je iz spisa predložitvenega sodišča razvidno, da družba Luna v odgovoru na tožbo v postopku v glavni stvari navaja, da zakona št. 8/2013 ni mogoče uporabiti, ker je bil sprejet v nasprotju z zahtevami o obdobju mirovanja iz člena 9(1) Direktive 98/34.³⁹ Tako je jasno, da če italijansko procesno pravo vsebuje pravilo, da sodišče v civilnem postopku odloča v mejah postavljenih zahtevkov, predložitveno sodišče ne bi kršilo tega pravila, če bi v tej zadevi upoštevalo Direktivo 98/34. Zato s tem ne bi bila ustvarjena nova izjema od načela nacionalne procesne avtonomije.

40. Tretjič, v bistvu se strinjam z navedbo Češke republike, da bi bila nacionalna sodišča preobremenjena, če bi po uradni dolžnosti v vsaki zadevi preverjala, ali nek nacionalni ukrep pomeni tehnični predpis, ki spada v področje uporabe Direktive 98/34. Odgovor na to vprašanje ni vedno lahek.

41. V zvezi s to trditvijo ugotavljam, da v obravnavani zadevi takega bremena ni bilo: morebitna upoštevnost Direktive 98/34 je bila jasna že pred predložitvenim sodiščem.

42. Splošneje povedano, ne predlagam, naj nacionalno sodišče prav v vseh primerih nujno preveri, ali nek ukrep spada v okvir Direktive 98/34.

35 — V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba, če procesna pravila niso usklajena, pravo Unije uporabljati v skladu s postopki in pravili nacionalnega prava (splošno načelo nacionalne procesne avtonomije). Za to načelo veljata dva pogoja. Zahtevki, ki temeljijo na pravu Unije, ne smejo biti obravnavani manj ugodno kot tisti, ki temeljijo na nacionalnem pravu (načelo enakovrednosti), nacionalno pravo pa ne sme onemogočati ali čezmerno otežiti uveljavljanja pravic, ki jih priznava pravni red Unije (načelo učinkovitosti). Glej na primer sodbo CA Consumer Finance (C-449/13, EU:C:2014:2464, točka 23 in navedena sodna praksa).

36 — Pri presoji Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 288) je Sodišče razsodilo, da se s pravom Unije zahteva, da nacionalna sodišča po uradni dolžnosti preverijo nepoštenost pogodbene klavzule, če imajo na voljo potrebne pravne in dejanske elemente. Tako je zato, ker Direktiva 93/13 izhaja iz predpostavke, da je potrošnik v šibkejšem položaju kot prodajalec glede pogajalske sposobnosti in ravni obveščenosti. Glej sodbo Kušionová (C-34/13, EU:C:2014:2189, točka 48 in navedena sodna praksa).

37 — Sodba CA Consumer Finance (C-449/13, EU:C:2014:2464, točka 25).

38 — Glej točko 18 zgoraj.

39 — Kar potrjuje Komisija v pisnih stališčih.

43. Bolj se mi zdi, da se obveznost preučitve Direktive 98/34 vsekakor pojavi takrat, ko (i) so dejstva in okoliščine taki, da ima nacionalno sodišče pred seboj podatke, ki kažejo, da je Komisija *bila* uradno obveščena o spornih notranjih pravilih na podlagi člena 8(1) Direktive 98/34, ali pa (ii) stranka v postopku trdi, da ukrep, na katerega se sklicujejo proti njej, pomeni ukrep, ki spada v področje uporabe Direktive 98/34. Nacionalno sodišče mora nato preučiti vprašanje in po potrebi upoštevati obveznost spoštovanja obdobja mirovanja iz člena 9 ter posledico nemožnosti uporabe proti posameznikom. Sama menim, da ta obveznost obstaja tudi tedaj, kadar se nobena od strank v postopku v glavni stvari ne sklicuje izrecno na nemožnost uporabe spornega nacionalnega pravila zaradi nespoštovanja Direktive 98/34.

Analiza na podlagi Direktive 98/34

44. Obutev je „proizvod“ v smislu člena 1(1) Direktive 98/34. Zahteve o označevanju iz zakona št. 8/2013 so „tehnična specifikacija“ za namene člena 1(3), saj se nanašajo na embalažo, označevanje ali etiketiranje izdelka – obutve – in tako določajo značilnosti, ki se zahtevajo od tega izdelka. Zakon št. 8/2013 kot tehnični predpis jasno spada v področje uporabe člena 1(11). Od Italije sta se tako zahtevala uradno obvestilo o zakonu št. 8/2013 na podlagi člena 8(1) in spoštovanje obdobja mirovanja iz člena 9.

45. Besedilo členov 8 in 9 Direktive 98/34 je jasno v tem, da je s tema določbama določen postopek, po katerem Evropska unija nadzira osnutke nacionalnih predpisov, pri čemer je začetek njihove veljavnosti pogojen s tem, da jim ne nasprotuje Komisija in/ali druge države članice. Sodišče je razsodilo, da je učinkovitost tega predhodnega nadzora okrepljena z razlago Direktive v tem smislu, da nespoštovanje obveznosti uradne obvestitve pomeni bistveno kršitev postopka, katere posledica je neuporaba zadevnih tehničnih predpisov za posameznike.⁴⁰ Iz ustaljene sodne prakse tudi izhaja, da tehničnega predpisa, ki je bil sprejet v nasprotju z zahtevo o obdobju mirovanja iz člena 9(1) Direktive 98/34, prav tako ni mogoče uporabiti proti posameznikom.⁴¹

46. Komisija je bila o predlogu zakona št. 8/2013 uradno obveščena 29. novembra 2012.⁴² Po tem obvestilu je romunska vlada podala pripombe na podlagi člena 8(1) Direktive 98/34. Nemška in španska vlada sta podali podrobno mnenje na podlagi člena 9(2), druga alineja.⁴³ Komisija je na obravnavi obvestila Sodišče, da se je začetno obdobje mirovanja izteklo 1. marca 2013, da pa je bilo zaradi podrobnih mnenj podaljšano do 30. maja 2013. Predložitveno sodišče pojasnjuje, da je bil zakon št. 8/2013 (kljub temu) sprejet 14. februarja 2013. Z datumom sprejetja je očitno kršeno obdobje mirovanja, določeno v členu 9(1) Direktive 98/34.

47. Zato zakona št. 8/2013 v postopkih med posamezniki ni mogoče uporabiti.

Členi od 34 PDEU do 36 PDEU – prvo in drugo vprašanje

48. Predložitveno sodišče pojasnjuje, da se zakon št. 8/2013 uporablja za izdelke iz usnja na splošno, in sama štejem, da vprašanja pred Sodiščem obsegajo vse izdelke, narejene iz usnja, ne le obutve. Ker je treba Direktivo o označevanju obutve razlagati ob upoštevanju členov od 34 PDEU do 36 PDEU, je vsekakor primerno, da začnem s preučitvijo teh določb Pogodbe.

40 — Sodba CIA Security International (C-194/94, EU:C:1996:172, točke 41, 44 in 54).

41 — Sodba Unilever (C-443/98, EU:C:2000:496, točke od 40 do 44 in 49).

42 — Glej točko 15 in opombo 21 zgoraj. Ta datum sta v svojih pisnih stališčih potrdili tudi nemška vlada in Komisija.

43 — V zvezi z uradnim obvestilom št. 2012/667/I glej bazo podatkov TRIS.

49. Obveznost pritrditve oznake, na kateri je navedena država porekla, na izdelke, pridobljene z obdelavo v tujih državah, ki uporabljajo italijanske izraze „cuoio“, „pelle“ ali „pelliccia“ (ali njihove izpeljanke ali sinonimi), je ukrep z enakim učinkom, kot ga imajo količinske omejitve, ki otežuje ali podraži prosti pretok takih izdelkov. Že dolgo je priznано, da je namen navedbe porekla izdelkov omogočiti potrošnikom razlikovanje med domačimi in uvoženimi izdelki ter da jim to med drugim omogoča uveljavljati morebitne pomisleke do tujih izdelkov. Na enotnem trgu zahteva po označevanju porekla v zadevnih sektorjih v državi članici ne le otežuje trženje blaga, proizvedenega v drugi državi članici, ampak prav tako upočasni gospodarsko prepletenost, saj ovira prodajo blaga, ki je posledica delitve dela med državami članicami.⁴⁴

50. Zahteva o označevanju, kakršna je člen 3(2) zakona št. 8/2013, ima te značilnosti.

51. Tovrstna zahteva ovira prosti pretok izdelkov iz usnja, saj ko se tuji izdelki, za katere velja ta zahteva, tržijo v Italiji, (i) lahko potrošnike to odvrne zaradi zahteve o označevanju, (ii) če pa zahteva o označevanju ni izpolnjena, je tem izdelkom mogoče zavrni dostop na italijanski trg.

52. Zahteva bi lahko tudi podražila pretok izdelkov iz usnja, ki je bilo obdelano zunaj Italije. Tako lahko gospodarskim subjektom, ki dajejo na italijanski trg take izdelke, nastanejo višji stroški za označevanje kot njihovim konkurentom (ki tržijo izdelke iz usnja, predelanega v Italiji), saj so morda morali proizvesti in pritrčiti posebne ali dodatne oznake za italijanski trg. Za to bi šlo zlasti v primeru, če bi bila zahteva o označevanju porekla na podlagi člena 3(2) zakona obvezna, tudi če je oznaka predvidena za trg Unije kot celoto z besedo „usnje“ v različnih jezikih ali piktogramom živalske kože, ki je odobren z Direktivo o označevanju obutve (besedilo glede tega ni jasno).

53. Zakon št. 8/2013 je poleg tega diskriminatoren ukrep, ker se uporablja le za izdelke iz usnja, proizvedene zunaj Italije, ki niso izdelani iz italijanskega usnja. Za izdelke, proizvedene v Italiji, ne velja dodatna zahteva o označevanju, čeprav je uporabljeno usnje, ki ni italijansko, in se za njegov opis uporabljajo italijanski izrazi.

54. Zakona št. 8/2013 tudi ni mogoče upravičiti v okviru katere od omejenih izjem iz člena 36 PDEU.⁴⁵ Tu se ni mogoče sklicevati na varstvo potrošnikov – ta izjema od načela prostega pretoka blaga je mogoča samo v zvezi z ukrepi, ki veljajo brez razlikovanja.⁴⁶ Dodajam, kot je navedlo Sodišče v zadevi Komisija/Združeno kraljestvo,⁴⁷ da če potrošnik povezuje italijansko poreklo usnja, uporabljenega za obutev, z nekaterimi zaželenimi lastnostmi, je v interesu proizvajalcev teh izdelkov, da na izdelkih ali embalaži navedejo poreklo.

55. Iz tega sledi, da člen 34 PDEU jasno nasprotuje zakonu št. 8/2013, ki ne more biti izvzet na podlagi člena 36 PDEU.⁴⁸

44 — Sodba Komisija/Nemčija (C-325/00, EU:C:2002:633, točka 23 in navedena sodna praksa).

45 — Glej točko 2 in opombo 6 zgoraj.

46 — Sodba Rewe-Zentral (120/78, EU:C:1979:42, točka 8).

47 — Sodba Komisija/Združeno kraljestvo (207/83, EU:C:1985:161).

48 — Zdi se, da nič v dokumentaciji, ki jo ima na voljo Sodišče, ne napotuje na uporabo člena 35 PDEU (prepoved količinskih omejitev pri izvozu), zato se z analizo te določbe nisem posebej ukvarjala.

Direktiva o označevanju obutve – tretje in četrto vprašanje

56. Predložitveno sodišče s tretjim in četrtem vprašanjem sprašuje, ali Direktiva o označevanju obutve nasprotuje temu, da države članice naložijo zahtevo o označevanju, v kateri je navedena država porekla, kadar je na oznaki, pritrjeni na zadevne izdelke iz usnja, uporabljena italijanska beseda „*pelle*“ (ali njeni sinonimi). Kot razumem ti vprašanji, se nanašata na obutev, ne pa na izdelke iz usnja na splošno.⁴⁹

57. V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba, kadar je neko področje predmet izčrpnega usklajevanja na ravni Unije, nacionalne ukrepe presoјati glede na določbe akta, s katerim se to usklajevanje izvaja, in ne glede na določbe primarnega prava.⁵⁰

58. Po mojem mnenju z Direktivo o označevanju obutve niso izčrpno urejeni vsi vidiki označevanja obutve. Tako je v členu 5 izrecno navedeno, da se lahko dodajo podatkom, zahtevanim z Direktivo, dodatni pisni podatki, v sedmi uvodni izjavi pa je navedeno, da Direktiva o označevanju obutve „določa le zahteve, ki so nujno potrebne za prosti pretok izdelkov, za katere se uporablja“. Vendar je z Direktivo izčrpno urejeno označevanje materialov, ki se uporabljajo v glavnih sestavnih delih obutve. Ob navedbi, da je zadevna obutev narejena iz usnja, mora biti uporabljena upoštevna beseda (v italijanščini „*cuoio*“) ali piktogram živalske kože iz Priloge I, točka 2(a)(i).

59. V členih 1 in 4 v povezavi s Prilogo I Direktive o označevanju obutve je navedeno, da z Direktivo niso določene minimalne zahteve, ampak izčrpna pravila. Zato države članice niso upravičene sprejeti strožjih zahtev. Poleg tega je s členom 3 izrecno prepovedano, da države članice prepovejo ali ovirajo pretok obutve, ki ustreza zahtevam o označevanju iz Direktive.

60. Tako se z italijanskim pravom, če obutev ustreza zahtevam o označevanju iz Direktive o označevanju obutve, ne sme pogojevati njenega pretoka na notranjem trgu s tem, da je navedena tudi država porekla usnja.

61. Predložitveno sodišče še posebej sprašuje, ali je državam članicam prepovedano naložiti zahtevo o označevanju, kakršna je ta, ki je sporna v postopku v glavni stvari, za izdelke, proizvedene zunaj Italije, iz usnja s poreklom iz drugih držav članic ali tretjih držav, ki je *bilo* zakonito dano v promet na notranjem trgu (tretje vprašanje), ali še *ni bilo* zakonito dano v promet na notranjem trgu (četrto vprašanje).

62. Zdi se mi, da člen 3 Direktive o označevanju obutve jasno nasprotje temu, da bi bile z nacionalnim ukrepom, kakršen je zakon št. 8/2013, naložene dodatne zahteve o označevanju obutve, izdelane iz usnja, ki je bilo obdelano v drugih državah članicah ali zakonito dano na trg v teh državah. (Taka obveznost iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah od 48 do 55, ni v skladu tudi s členom 34 PDEU). Prav tako z Direktivo o označevanju obutve ni v skladu uporabiti tak ukrep za obutev, proizvedeno v tretjih državah, iz usnja, ki je bilo obdelano v teh državah, če je bila nato obutev zakonito uvožena na notranji trg.

63. V predložitveni odločbi ni navedeno, ali obutveni izdelki, ki so sporni v postopku v glavni stvari, izpolnjujejo zahteve Direktive o označevanju obutve. Natančneje, Sodišču ni bilo pojasnjeno, ali besede „*pelle*“ ali „*vera pelle*“ na notranji strani podplata zadevne obutve dopolnjujejo podatke, zahtevane s členom 4 in Prilogo I, ali pa je obutev označena samo s temi besedami in ni opremljena s piktogramom usnja, določenim v točki (2)(a)(i) Priloge I, ali pisno označbo v italijanščini („*cuoio*“) – usnje.

49 — Glej člen 1(1) Direktive o označevanju obutve.

50 — Sodba AGM-COS.MET (C-470/03, EU:C:2007:213, točka 50 in navedena sodna praksa).

64. Zaradi celovitosti dodajam, da če zadevni izdelki ne ustrezajo zahtevam Direktive o označevanju obutve, bi bilo treba položaj presojati splošneje ob upoštevanju člena 34 PDEU.⁵¹

Modernizirani carinski zakonik – peto in šesto vprašanje

65. Menim, da ni treba preveriti, ali je zakon št. 8/2013 skladen s pravili za ugotovitev porekla proizvodov na podlagi Moderniziranega carinskega zakonika Skupnosti (peto in šesto vprašanje). Člen 36 Uredbe št. 450/2008 se nanaša na opredelitev nepreferencialnega porekla blaga v nekaterih okoliščinah, določenih v členu 35.⁵² Zdi se, da s temi pravili ni mogoče dovoliti uporabe člena 3(2) zakona št. 8/2013 ali ji nasprotovati. Dalje, ni sporno, da usnje, uporabljeno pri proizvodnji zadevnih izdelkov iz usnja, ni italijanskega porekla. Zdi se mi, da tako ne peto ne šesto vprašanje nista upoštevni, zato nanju ni treba odgovoriti.

Predlog

66. Glede na vse navedeno predlagam, naj Sodišče na predlog za sprejetje prehodne odločbe Tribunale di Milano (Italija) odgovori:

Nacionalno pravilo, s katerim je naložena obveznost pritrditve oznake, na kateri je navedena država porekla, na usnjene izdelke, pridobljene z obdelavo v tujih državah, v katerih so ti izdelki opisani z izrazi, kot so „usnje“, „koža“ ali „krzno“ (ali njihove izpeljanke ali sinonimi), v jeziku ali jezikih zadevne države članice, je tehnični predpis v smislu člena 1(11) Direktive 98/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov o storitvah informacijske družbe. Njegovo sprejetje v nasprotju z obdobjem mirovanja iz člena 9(1) te direktive pomeni bistveno kršitev postopka, katere posledica je njegova neuporaba.

Tako pravilo je vsekakor diskriminatoren ukrep, ki ima enak učinek kot količinska omejitev pri uvozu, ki je prepovedana s členom 34 PDEU, in ne spada med izjeme iz njenega člena 36. Zato se ne uporablja v civilnih postopkih med posamezniki.

Končno, v delu, v katerem se tako pravilo uporablja za obutev, ki ustreza zahtevam o označevanju Direktive Evropskega Parlamenta in Sveta 94/11/ES z dne 23. marca 1994 o približevanju na področju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z označevanjem materialov, ki se uporabljajo za glavne sestavne dele obutve, namenjene prodaji potrošnikom, ni v skladu zlasti s členoma 3 in 5 te direktive.

51 — Glej točke od 48 do 55 zgoraj.

52 — Glej točko 3 zgoraj.

Priloga 1 k Direktivi 94/11/ES

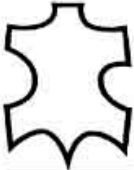
1. Definicije in ustrezni piktogrami ali pisne oznache delov obuvice za identifikacijo

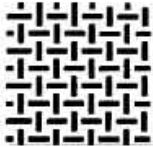
	<i>Piktogrami</i>	<i>Pisne oznache</i>
<p>(a) Zgomji del To je zmanjše lice sestavnega dela, ki je pritrjeno, podplat.</p>		<p>F Tige D Obermaterial IT Tomaia NL Bovendeel EN Upper DK Overdel GR ΕΠΙΑΝΩ ΜΕΡΟΣ ES Bataña P Parte superior ► AI CZ Vrch EST Pealne LV Vīrs LT Viršus HU Felsőréssz M Witc PL Wierzuch SI Zgomji del SK Vrch ◀ ► MI BG мръсна ваца RO Paș ◀ ► MZ HR Gomjista ◀</p>
<p>(b) Podloga in vložek To sta podloga zgornjega dela in notranjik, ki sestavljata notranjost obuvice.</p>		<p>F Double et semelle de propreté D Futter und Decksohle IT Fodera e Sottopied NL Voering en inlegzool EN Lining and sock DK Føring og bindsål GR #OΔΠΕΕ ES Forro y plantilla P Forro e Palmilha ► AI CZ Podšívka a stielka EST Wooder ja sisetalid LV Odere un ieliekamā saistzole LT Pamišalas ir įkištė HU Béles és fedőtalpbéles M Inforra u sukta PL Podszewka z wyściółką SI Podloga in vložek (steljka) SK Podšívka a stielka ◀ ► MI BG мръсната крем RO Căpușeală și acoperiș de brant ◀ ► MZ HR Podstava i uložna tabanica ◀</p>

	<i>Piktogrami</i>	<i>Pisne oznacbe</i>
<p>(c) Podplat</p> <p>To je spodnji del obutvenega izdelka, ki je izpostavljen obrabi in pritrjen na zgornji del.</p>		<p>F Semelle extérieure D Laufsohle IT Suola esterna NL Buitenzool EN Outer sole DK Ydersål GR ΣΟΑΑ ES Suela P Sola ► AI CZ Podešev EST Vähistald LV Ārējā zole LT Padas HU Járótalp M Pett ta' barra PL Spód SI Podplát SK Podošva ◀ ► MI BG външно подметка RO Talpă exterioară ◀ ► MZ HR Potplát (donji- šte) ◀</p>

2. **Definija in ustrezni piktogrami materialov**

Piktogram materiala je treba prikazati na etiketi poleg piktogramov, ki se nanašajo na tri dele obutve, kakor je določeno v členu 4 in delu 1 te priloge.

	<i>Piktogrami</i>	<i>Pisne oznacbe</i>
<p>(a) Usnje</p> <p>To je splošni izraz za kožo z njeno originalno bolj ali manj nedotaknjeno vlakensko strukturo, strojeno s črešlom, da postane odporna proti trošenju. Dlake ali volna so lahko odstranjene ali ne. Usnje je prav tako izdelano iz kože, ki se razcepi na plasti ali segmenta bodisi pred ali po strojenju. Vendar če se strojeno kožo mehanično in/ali kemično razkroji na vlakenske delce, koščke ali prah in se potem z vezavnim sredstvom ali brez njega predeka v pole ali druge oblike, take pole ali oblike niso usnje. Če je na usnju površinske kiranos, kakor koloninansen, ali je obdelano z lepilom, takšne površinske plastine smejo biti debelejšje od 0,15 mm. Na ta način je urejeno vse usnje brez vpliva na druge pravne zveze, na primer Washingtonsko konvencijo.</p> <p>Če se v neobveznem dodatnem informativnem besedilu iz člena 5 uporabi izraz „polno znasto usnje“, se uporabi za usnje z originalno znasto površino, ki se odkrije po odstranitvi površinske, ne da bi bil kak del površine odstranjen z brušenjem, strganjem ali cepljenjem.</p>		<p>F Cuir D Leder IT Cuoio NL Leder EN Leather DK Læder GR ΔΕΡΜΑ ES Cuero P Couros e peles curtidas ► AI CZ Usen' EST Nahk LV Āda LT Oda HU Bőr M Ġilda PL Skóra SI Usnje SK Usen' ◀ ► MI BG кожа RO Piei cu fașă naturală ◀ ► MZ HR Koža ◀</p>

	<i>Pikogrami</i>	<i>Pisne oznake</i>
<p>(a) (ii) Premazano usnje</p> <p>Je usnje, na katerem debelina površinskega nanosa ne presega ene tretjine celotne debeline izdelka, presega pa 0,15 mm.</p>		<p>F: Cuir enduit; D: Beschichtetes Leder; IT: Cuoio rivestito NL: Gecoat leder EN: Coated leather DK: Overtrukket leder GR: ΕΠΙΕΝΔΕΔΥΜΕΝΟ ΔΕΡΜΑ ES: Cuero untado P: Couro revestido ► AI CZ: Povrstvená usněň EST: Kaetud nahk LV: Pārklāta āda LT: Padengta oda HU: Bevonatos bőr M: Čikla mlakšja PL: Skóra pokryta SI: Kruto usnje SK: Povrstvená usněň ◀ ► MI BG: кожа с покритие RO: Piel cu față corectată ◀ ► MI HR: Koža korigranog lica ◀</p>
<p>(b) Naravní tekstilní materiáři in sintetíčni ali nečistíni tekstilní materiáři</p> <p>„Tekstil“ pomeni vse proizvode, ki jih ureja Direktiva 71807/EGS in njena dopohila.</p>		<p>F: Textile D: Textil IT: Tessili NL: Textiel EN: Textile DK: Tekstil-materialer GR: Υφάσματα ES: Textil P: Têxteis ► AI CZ: Textilie EST: Tekstil LV: Tekstilmateriāls LT: Tekstilė HU: Textilia M: Tessut PL: Materiał włókienniczy SI: Tekstil SK: Textil ◀ ► MI BG: текстил RO: Textil ◀ ► MI HR: Tekstil ◀</p>